

XUÂN NHƯ Ý

Hàn Mặc Tử

tranh lụa của nữ họa sĩ Thanh Trí

Thay Lời Tựa

*Cho mau lên ! dồn ánh nguyệt vào đây...Lời thơ ta sẽ sáng trưng như thất bảo.
Tình cảm ta sẽ nóng ran như mặt trời. Ý tứ ta sẽ cao cường hơn ngọn núi.*

*Lạy Chúa Trời tôi ! Hãy ban cho tôi hằng hà sa số là ơn lành, ơn cả...Thơ tôi rất
no, rất ón, rất nu, trọng vọng như tài hoa, cao sang như nhân đức, chói chan vô vàn
phước lộc...*

*Ôi ! Trời hạo nhiên đây không phải là công trình châu báu của Người sao !
Lòng vô lượng đây không phải do phép tắc mầu nhiệm của Đấng Vô thi vô chung ?
Đưa ra, nào là nhạc thom, hương gấm, mộng ngọc và hoa trinh bạch, đàn ly tao,
tranh tuyệt phẩm...*

*Đưa ra, nào là gió chia biệt, trăng đoàn viên, chim tứ chiến, mây giang hồ, và nào
là trời thanh sắc, lòng nhũ hương, niềm mịch được*

Vẫn là chưa bưa, chưa đã, chưa nguôi được chí muôn sao !

Phải mời cho được Xuân Thiên ra đời...

Bình an cả và thiên hạ...

*Vì chung muôn xuân là lương thực, ngon ngọt, mĩ vị, ánh xuân là nguồn tư tưởng
thơm tho, tinh khiết, khi xuân là mạch trường sinh bất tử, tình xuân là cung cầm nguyệt
mê ly, tuổi xuân là Ngọc Như Ý, tên xuân là Dạ Lan Hương*

*Và xuân là phong vị thái hòa của năm muôn năm, trời muôn trời, châu lục trên
thượng tầng không khí, bằng bạc cả giải Hà sa, chen lẫn vô tận hồn tạo vật...*

*Loài người hãy tận hưởng một hơi cho đã ngan và cao rao danh Cha cả sáng.
Và loài người hãy cảm ơn thi nhân đã đổ hết bao nhiêu nguồn máu lệ, đã từng
uống mật đắng cay trong khi miệng vẫn tươi cười sốt sáng...
Hãy cầu nguyện bằng trăm kính mây gió
Hãy dâng cho một tràng chuỗi trắng sao...
Thi nhân sẽ vừa say sưa, vừa điên cuồng, ọc ra từng búng thơ sáng láng, phương
phi như một mùa XUÂN NHƯ Ý*

Viết tại Qui Nhơn trong một ngày rất say, rất dại và rất nhớ, rất thương
Hàn Mặc Tử

Ra Đòi

Một chiều xanh - một chiều xanh huyền hoặc,
Sáng bao la vẫy lút cõi thiên không;
Xuất thế gian chưa có tại trong lòng,
Muôn ý tứ say chìm nơi Bất Giác.
Hương cảm dỗ mê người trong khoái lạc,
A ! A ! A !
Thiên địa đấm hoang mang
- Là đương thờ khi lạy cả Thiên Đàng
Bay những tiếng : tung hô Thánh Đức

Muôn thần phẩm trong lằng lằng châu chực
Ánh hào quang chan chói ngất lưu ly !
Ôi, cao sang không ví trọng ai bì,
Trên nước cả có vô vàn châu báu.
Trí rất ngợp, bởi chung xuân hồn hậu,
Đã ra đòi theo lệnh của Ngôi Hai
Ôi Thánh tai, thánh tai, và thánh tai !

Cả trời bỗng nổi lên muôn điệu nhạc,
Rất trọng vọng, rất thơm tho, man mác,
Rất phương phi trên hết cả anh hoa.
Xuân ra đòi ! Đằm ngọc ấm như ngà,
Thơ có tuổi và chiêm bao có ích
Và tâm tư có một điều rất thích.
Không nói ra vì sợ bớt say sưa!...
- "Chàng ơi ! Chàng ơi, sự lạ đêm qua!
Mùa xuân tới, mà không ai biết cả..."

Xuân Đầu Tiên

Mai sáng mai, trời cao rộng quá
Gió căng hơi và nhạc lên mây
Đôi lòng cũng ấm như xuân ấm
Chỉ có ao xuân trắng trẻo thay .

Mai này thiên địa mới tinh khôi
Gió căng hơi và nhạc lên trời
Chim khuyên hót tiếng đầu tiên hết
Hoa lá hò nghi sự lạ đời .

Trái cây bằng ngọc vỏ bằng gấm
Còn mặt trời kia tợ khối vàng
Có người trai mới in như nguyệt
Gió căng hơi và nhạc lên ngàn.

Thuở ấy càn khôn mới dựng nên
Mùa thơ chưa gặt tốt tươi lên
Người thơ phong vận như thơ ấy
Nào đã ra đời ngọc biết tên.

Xuân gấm đầu tiên giữa cõi đời
Mùi thơm ngây dại sóng con người
Hãy hoan hô, lời cao như sấm
- Vạn tuế, bay ơi! nắng rợp trời.

Đêm Xuân Cầu Nguyện

Tặng cả và thiên hạ

Trời hôm nay bình an như nguyệt bạch,
Đường trăng xa, ánh sáng tuyệt vời bay...
Đây là hương quý trọng thấm trong mây
Ngời phép lạ của đức tin kiêu diễm :
Câu tàn tạ, không khen long cả phiếm :
Bút Xuân thu mùa nhạc đến vừa khi
Khắp mười phương diễm lạ trở hoài nghi :
Cây bằng gấm và lòng sông toàn ngọc !
Và đầu hôm một vì sao liền mọc
Ở phương Nam mầu nhiệm biết ngàn mô !
Vì muôn kinh đồn dập cõi thơm tho,
Thêm nghĩa lý sáng trưng như thất bảo.

Ta chấp hai tay lạy quỳ hoàn hảo.
Ngửa trông cao, cầu nguyện trắng không gian,
Đề vừa dâng, vừa hiệp bốn mùa xuân
Nở một lượt giàu sang hơn Thượng Đế.

Đã no nê, đã bura rồi, thế hệ
Của phường trai mê mẩn khí thanh cao.
Phượng Hoàng bay trong một tối trắng sao
Mà ánh sáng không còn khiêm nhường nữa;
Đương cầu xin, ọc thơ ra đường sữa,
Ta ngất đi trong khoái lạc của hồn đau...

Trên chín tầng diêu rộng cả trần châu
Dường sống lại muôn ngàn hoa phẩm tiết
Nhịp song đôi : này đây, cung cầm nguyệt
Uớp lời thơ thành phước lộc của đường tu,
Tôi van lơn, thâm nguyện Chúa Giê Su
Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn phối,
Xin tha thứ những câu thơ tội lỗi
Của bàn tay thi sĩ kẻ lên trăng :
Trong bao đêm sao xuyên vũng sông Hằng

Điềm Lạ

Đức tin thơm hơn ngọc,
Thơ bay rồi thơ bay...
Mau gò giai âm lại,
Sốt bớt nghĩa đương say.

Có tin thôn xa đến,
Có điềm lạ đêm nay:
Đóng cửa mùi hương lại
Dồn ánh sáng vào đây.

Ngoài không gian rất mát
Chim thanh tước ra đời...
Nêu cao hơn tiếng nhạc
Mùa hát sẽ xanh tươi...

Năm nay tôi thương tuổi,
Sai hẹn với người xa...
Năm nay xuân nhắc mãi:
Nước mắt liền ứa ra...

Lang Thang

Lãng tử ơi! mi là tiên hành khát,
May không chết lạnh trước lầu mỹ nhân.
Ta đi tìm mộng tâm xuân,
Gặp vua nhà Nguyễn bay trên mây .
Rượu nằng uống vào thì say .
Áo ta rách rưới trời không vá,
Mà bốn mùa trắng mặc vải trắng
Không ai chết cả sao lòng buồn như tang?
Cho tôi mua trọn hàm răng.
Hàm răng ngà ngọc, hàm răng đa tình,
Một chắc ta lại với mình.
Có ai vô đó mà mình hồ ngưoi ?
Lãng tử ơi, mi là tiên hành khát,
Nay không học máu chết rồi còn đâu ?

Trời hỡi nhờ ai cho khỏi đói ?
Gió trắng có sẵn làm sao ăn?
Làm sao giết được người trong mộng?
Để trả thù duyên kiếp phũ phàng?

Thánh nữ đồng trinh Maria

Như song lộc triều nguyên ơn phước cả,
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.
Thơm tho bay cho đến cõi Thiên Đàng
Huyền diệu biến thành muôn kinh trọng thể.
Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
Tung hô câu đường hạ ngợp châu sa
Hương xông lên lời ca ngợi sum hòa:
Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.

Maria ! Linh hồn tôi ớn lạnh!
Run như run thần tử thấy long nhan.
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn triu mến.

Lạy Bà là Đấng tinh truyền thanh vẹn
Giàu nhân đức, giàu muôn học từ bi,
Cho tôi dâng lời cảm tạ phò nguy
Cơn lâm lụy vừa trải qua dưới thế.
Tôi cảm động rung rung hai hàng lệ:

Giòng thao thao bất tuyệt của nguồn thơ.

Bút tôi reo như châu ngọc đèn vua;
Trí tôi hớp bao nhiêu là khí vị...
Và trong miệng ngâm câu ca huyền bí,
Và trong tay nắm một nắm hào quang...

Tôi no rồi ơn võ lộ hòa chan
Tấu lạy Bà, Bà rất nhiều phép lạ,
Ngọc như ý vô tri còn biết cả
Huống chi tôi là Thánh thể kết tinh
Tôi ưa nhìn Bắc Đẩu rạng bình minh,
Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế giới...
Sáng nhiều quá cho thanh âm vời vợi,
Thơm đường bao cho miệng lưỡi không-khen.

Hỡi Sứ Thần Thiên Chúa Gabriel,
Khi người xuống truyền tin cho Thánh Nữ,
Người có nghe xôn xao muôn tinh tú?
Người có nghe náo động cả muôn trời

Người có nghe thơ mâu nhiệm ra đời
Đề ca tụng, - bằng hoa hương sáng láng
Bằng tràng hạt, bằng sao Mai chiếu rạng
Một đêm xuân là rất đổi anh linh?

Đây rồi ! Đây rồi! Chuỗi ngọc vàng kinh.
Thơ cầu nguyện là thơ quân tử ý,
Trượng phu lời và tông đồ triết lý
Là Nguồn Trăng yêu mến Nữ Đồng Trinh,
Là Nguồn Đau châu lụy Nữ Đồng Trinh...

Cho tôi thấp hai hàng cây bạch lạp,
Khói nghiêm trang sẽ dâng lên tràn ngập
Cả Hàn Giang, cả màu sắc thiên không
Lút trí khôn, và ám ảnh hương lòng
Cho sốt sáng, cho mê mê nguyện ước...

Tấu lạy Bà, lạy Bà đầy ơn phước,
Cho tình tôi nguyện vẹn tợ trăng rằm,
Thơ trong trắng như một khối băng tâm
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu;
Cho vỡ lở cả muôn ngàn tinh đầu,
Cho mê mê âm nhạc và thanh hương,
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng,
Lòng vua chúa cũng như lòng lê thứ.
Sẽ ngây ngất bởi chung thơ đây ứ
Nguồn thiêng liêng yêu chuộng MẸ SÀU BÌ.

Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì!
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thâu,
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đậu.
Trên triều thiên ngời chói vạn hào quang

Phan Thiết ! Phan Thiết

Nhớ khi xưa ta là chim Phượng Hoàng
Vỗ cánh bay chín tầng trời cao ngất
Bay từ Dao Ly đến trời Đâu Suất;
Và lùa theo không biết mấy là hương
Lúc đặng vùn gặp ánh sáng chặn đường
Chạm tiếng nhạc, va nhằm thơ thiên cổ
Ta lồi đình thấy trăng sao liền mờ
Sao tan tàn rơi xuống một cù lao
Hóa đài điện đã rất nên tráng lệ
Ở ngôi cao, ngược mắt ra ngoài bể
Phong lưu ghê, sang trọng chẳng vừa chi
Ta mê man như tới chốn Phượng trì
Ở mãi đây không về Thiên Cung nữa .

Nhưng phép lạ có một vì tiên nữ
Hao hao như nường nguyệt cõi Đào Nguyên
Ta đắm mê trong ánh sáng trần duyên
Và van lạy xin cô nường kết ngãi
Mĩa mai thay cho phượng hoàng si dại
Là ta đây đương ở kiếp muôn chim
Trở lại trời tu luyện với muôn đêm
Hớp tinh khí lâu năm thành chánh quả
Ta trở nên như ngọc đàn kim mã
Rất hào hoa rất phong vận: Người Thơ
Ta là trai khí huyết ước ao mơ
Người thực nữ sanh giữa thời vô thượng
Rồi gây đại nhờ thất tinh chỉ hướng
Ta lang thang tìm tới chốn Lầu Trăng
Lầu Ông Hoàng, người thiên hạ đồn vang.

Nơi đã khóc, đã yêu thương da diết
Ôi trời ôi! là Phan Thiết Phan Thiết
Mà tang thương còn lại mảnh trăng rơi
Ta đến nơi Nường ấy vắng lâu rồi
Nghĩa là chết từ muôn trăng thế kỷ
Trăng vàng ngọc, trăng ân tình, chưa phi!
Ta nhìn trăng, khôn xiết ngậm ngùi trăng

Ta vãi tung thơ lên tận sông Hằng,
Thơ phép tắc bỗng kêu rên thống thiết
Hỡi Phan Thiết! Phan Thiết!
Mi là nơi ta chôn hận nghìn thu
Mi là nơi ta sâu muợn ngất ngư.

Nhớ Thương

Trầm ngán nghe bay trong lãnh cung
Xuân thơm bồi rối ngọt vô cùng
Ôi chao, Thánh thượng vô tâm quá,
Lòng thiếp buồn như một tấm nhung!

Ở đây châu báu vô tri hết
Pho sách quân phương lộ ý nhiều
Hãy tìm cho được hoa cung cấm
Xem thử trong hoa có mỹ miều?

Ngoài kia xuân đã thắm duyên chưa?
Trời ở trong đây chẳng có mùa
Không có niêm trăng và ý nhạc
Có người cung nữ nhớ thương vua.

Đừng ai nhắc nhở đến xuân trong
Vô số là xuân chiếm mọi lòng
Mỗi người đều có xuân riêng cả
Thiếp viết xuân lên mảnh lụa hồng

Một Nửa Trăng

Hôm nay có một nửa trăng thôi,
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi!
Ta nhớ mình xa thương đứt ruột!
Gió làm nên tội buổi chia phôi!

Anh Diên

Anh nằm ngoài sự thực
Em ngồi trong chiêm bao
Cách nhau xa biết mấy
Nhớ thương quá thì sao?

Anh nuốt phứt hàng chữ

Anh cần vỡ lời thơ
Anh cần cần cần cần
Hơi thở đứt làm tư!

Em Diên

Tặng Trọng Miên

Em xé toang hơi gió
Em bóp nát tơ trăng
Em túm muôn trời lại
Em cần vỡ hương ngàn ...

Em cười thì sao rụng
Em khóc thì đá bay
Em nhớ chàng quá trí
Mà chàng vẫn không hay !

Này Đây Lời Ngọc Song Song

Này Đây Lời Ngọc Song Song
Xin dâng muôn sóng tơ đồng vui vui
Xin dâng này máu đang tươi
Này đây nước mắt giọng cười theo nhau
Mới hay phong vị nhiệm màu
Môi chưa nhấp cạn mạch sầu đã tuôn
Ồ Địch ơi ! lệ có nguồn
Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi
Hôm nay trời lửng lơ trời
Giòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng
Tôi ngồi ở bến Hàn Giang
Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm

Say chết đêm nay

Trời Hàn Giang đêm nay không sóng
Lòng cô liêu đồng vọng làm chi
Gió đông đoàn gặp tình si
Ồi chao quần quít nói gì nhớ thương
Trăng cô độ hết vương cành trúc
Hẹn đoàn viên tình thực chiêm bao
Đêm nay lại giống đêm nào
Nhấp xong chung rượu buồn vào tận gan
Say thôi lại muôn Nàng nâng đỡ

Nhưng Nàng xa từ thuở vu quy
Nhớ thôi lòng những sầu bi
Lệ rơi vào rượu, hàng mi lơ đờ
Ta là khách bơ vơ phàm tục
Nhớ cầm trăng cung bậc tiêu tao
Không ai trang điểm má đào
Cho ta say chết đêm nào đêm nay.

Đừng Cho Lòng Bay Xa

Thượng thanh khí tiết ra nguồn sinh khí
Xa xôi trăng mọc nước Huyền Vi,
Đây Miên Trường, đây Vĩnh Cửu, tề phi!
Cao cao vượt với hai hàng bóng vía .
Trời nhật nguyệt cầu vòng bắt tứ phía,
Ôi Hoàng Hoa, hồn phách đến nơi đây .
Hương ân tình cho kết lại thành dây,
Mong manh như lời nhớ thương hàng triệu
Đàn cung bậc gió dòn lên âm điệu,
Sững lòng chưa ? Say chấp cả thanh bai .
Sang chơi thôi, sang chơi thôi! mà ai,
Thu đây rồi, bước lên cầu Ô Thước
Sao! Vàng sao rơi đầy nơi sóng nước,
Đừng ngã tay mà hứng máu trời sa .
Thôi kéo về đừng cho lòng bay xa ...
Thu vượn này, thu vượn ra như ý ...
Mau rất mau trong muôn hoa kiều my,
Mùa rất trai và ánh sáng rất cao .
Đừng nói buồn mà không khí nao nao,
Để chơi vui này bông trắng lá gió,
Để phiêu phiêu này tờ thơ vàng võ,
Để dầm dề hạt lệ đôi ta .
Tầng thượng tầng lầu đài ngọc đơm ra .
Khói nhạt nhạt xen vô màu xanh biếc.
Đây đưa dài hơi ngào ngạt trầm mơ .
Thình không tan như bào ảnh hư vô,
Giải Ngân Hà biến theo cầu Ô Thước.
Và ước ao nhớ nhưng lần lướt
Đắm im lìm trong mừng tượng buồn thiu .

Trường Thọ

Ta sống mãi với trăng sao gấm vóc
Trong nắng thơm, trong tiếng nhạc thần bay

Bút đề lên nền sáng báu năm mây
Thơ chen lẫn vô trong nguồn cảm giác
Ta uống hết dư hương và mộc dược
Ốn làm sao - đây một miệng hào quang
Đưa tay vợ cung cầm nguyệt mệnh mang
Chan chứa ý ly tao giấy sáng sốt
Chế Lan Viên qui dâng tràng chuỗi hột
Cầu Khúc Tinh bằng chiếu mạng người thơ
Nên đường trắng sáng lảng tự bao giờ
Ta sống mãi với muôn xuân đậm âm
Trong mây kinh và trong gió nguyệt cầu
Nào trần châu, nào thanh sắc cho mau
Dâng hết cả! thanh âm đường tu khí
Hồn ta đây bắt diệt với Hà Sa
Trí ta sẽ cuồng lên trong khoái trá
Cho đớp mắt, cho mê tình bản ngã
Hoan hô cao trường thọ đến vô biên
Hoan hô cao vàng ngọc sẽ đoàn viên.

Bút Thần Khai

Ngọn bút thần khai phước lộc nhà
Sáng như gương báu, lạnh như ma
Mực lừa khí vị vô hồn chữ
Văn bút hào quang ở miệng ta
Giấy trắng tinh khôi, tuôn huyết mạch
Lời vàng nguyên vẹn trở tài hoa
?m hơn tiếng nhạc reo trong ý
Thơ đợi xuân về phát tiết ra.

Hãy Đón Hồn Anh

Dưới túp lều tranh, trên võng tre
Tứ bề cửa khép với phen che
Kép mền ủ kín toàn thân lại
Để thả hồn bay, gửi mộng về.

Em Nhớ Minh Xa

Tặng Trần Thanh Dịch

Hôm nay có một nửa trăng thoi
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi
Tôi nhớ mình xa thương đứt ruột

Gió làm nên tội buổi chia phôi.

Nguồn Thơm

Trí đương no và khí xuân đương khôe,
Nhạc đương say và rượu vẫn còn thơm.
Nên muốn cánh thủy tiên chưa dám hé
Trong phút giây trân trọng của linh hồn.

Tiếng pháo đi: bao nhiêu kinh cầu nguyện
Đều dâng lên cho đến chín tầng mây
Hơi xuân ấm mĩ vì hơn dạ yến,
Ta đem ươm trong ý vị đêm nay.

Ta cho ra một dòng thơ rất mát,
Mới tinh khô và thanh sạch bằng hương
Trời như hộp phải hơi men ngan ngát,
Đắm muôn ngôi tinh lạc xuống mười phương.

Cả trời bỗng diều diều như báu vỡ:
Nên tiếng vang thâm dội đến thâm tâm,
Mà ta ngỡ đấng Tiên Tri muôn thuở
Giữa đêm nay còn đứng giảng Phúc Âm.

Tứ thời xuân! Tứ thời xuân non nước!
Phút thiêng liên nhuần gội ánh thiều quang
Thiên hạ bình, và trời tuôn ơn phước.
Như triều thiên vờn lượn khắp không gian.

Ta há miệng cho nguồn thơm trào vọt
Đương thơ bay sáng láng như sao sa...
Trên lụa trắng mười hai dòng chữ ngọc
Thêu như thêu rỗng phượng kết tinh hoa.

Ta cao ngâm giọng vô cùng thanh thoát
Khiến châu thân rung động thể tơ trắng
Toan ngất đi trong cơn mê khoái lạc,
Mẹ dẫu yêu liền vội đến tay nâng...

Rụng Rời

Thơ chưa ra khỏi bút
Giọt mực đã rụng rời
Lòng tôi chưa kịp nói

Giấy đã toát mồ hôi.

Say Thơ

Bốn mùa xanh xanh như cảm thạch,
Chim ngàn trắng đem tiếng lạ về ca.
Ca, cảm ca, tơ đồng vọng dang ra
Cho thêm ý, nguồn hương thêm đầy đầy.
Màu như ru, sóng âm thanh xô đẩy.
Bao hương thơm trong lời nguyện chiều nay,
Lên bốc lên và ân huệ đường bay.
Ôi! khí hậu lọc bao nguồn ánh sáng.
Chưa no sao? Nhân từ êm vô hạn
Do bàn tay Thiên Chúa chảy tuôn ra.

Ca, cảm ca, tơ đồng vọng dang ra.
Đức ân ái dồn lên muôn trượng cả.
Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
Cả lòng thơ say tốt khí linh thiêng.
Nhạc nông say mà tình tự còn nguyên.
Cơn sốt sáng xinh hơn cầu vàng điệp,
Ngựa tay thôi, on trời đã xuống hiệp.
Trắng và trắng cho thấm hết mọi nơi.
Người thế gian, ôi miệng lưỡi đâu rồi?
Và tán tạ và khong khen nức nở.
Trắng tờ mờ một trời mơ sớm nở
Bao hoa hồng màu nhiệm Nữ Vương xưa.
Ôi! đây là đền cao ngự nhà vua
Dòng Đa vít thuở xưa trời sáng cả.
Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
Quê hương thơ đắm thấm biết đường nào.
Đây là vườn nên hoa lá xôn xao.
Gió đổi mới thêm hương cho ánh sáng.
Mùa rộng rãi, trái trắng chao vô hạn,
Ngon thơm hơn thái tảo bữa hôm nay.
Điệu đàn xưa không sánh kịp bùng dây
Bởi huyền diệu in như màu nguyệt bạch,
Bởi ước ao tuôn tràn vô pho sách,
Bởi Thánh Kinh no chán nghĩa sâu xa
Lần hít trí khôn ngoan người thế.
Người đã khẩn say sưa vô cùng để
Hiệp hòa thơ cho yêu mến băng khuâng,
Bao nhiêu lòng ai trút sạch láng láng.
Đây tất cả, hỡi ôi! Minh Thánh Chúa,
Của tế lễ là nguồn ơn chan chứa,

Đáng trọng thiên và tất đáng mong ơn.
Ly Tao rằng đàn ngọc cũng theo đờn
Bồi đạo hạnh rung muôn dây tình cảm.
Không mê chi kỳ trân người vàng chạm,
Trời có bông bay thú vị tiêu dao,
Rượu nồng thơm say hoa nguyệt hồng đào.
Đây chí mới xe vắn vương lòng dạ.
Hãy quỳ lạy nhìn xem cho sướng đã,
Không gì tiên cho sánh kịp bường thơ.
Tính chất thanh mà phẩm vật không ngờ,
Rất yêu chung màu nhơn đức sạch sẽ.
Hồn vốn ưa phiêu diêu trong gió nhẹ,
Bay giang hồ không sót một phương nào.
Càng lên cao dây đồng vọng càng cao,
Quyên rũ biết bao kinh cầu nguyện
Và kết tinh thành hào quang kim tuyến
Theo tràn về cho đến cõi vô biên.
Hân hoan thôi! Thơ đường gặp hương nguyên
Làm sum hiệp với muôn vì cả Thánh.
Tôi là kẻ đi đường đêm gió lạnh,
Không mong gì hơn kêu gọi tâm lòng thơ.
Bởi chung đây là xuân trước đợi chờ,
Hơi ấm áp như một nguồn an ủi.
Trời mở rộng và không ai hờn tủi,
Lượng bao dong tha thiết cánh tay êm.
Chao! Tràn trề là phúc hạnh ban đêm,
Và đây chính là cao lương mỹ vị
Của nguồn đạo mà ngày xưa Thánh khí
Thơ với lòng ai phối hiệp nên duyên.
Mà ai đâu cảm được nỗi niềm riêng.

mục lục:

thay lời tựa/ 1.ra đời/ 2.xuân đầu tiên/ 3.đêm xuân cầu nguyện/ 4.điềm lạ/ 5.lang thang/
6.thánh nữ đồng trinh maria/ 7.phan thiết phan thiết/ 8.nhớ thương/ 9.một nửa trăng/
10.anh điên. 11.em điên/ 12.này đây lời ngọc song song/ 13.đêm nay đừng cho lòng bay
xa/ 14.trường thọ/ 15.bút thần khai/ 16.hãy đón hồn anh/ 17.em nhớ mình xa/ 18.nguồn
thơm/ 19.rụng rồi/ 20.say thơ

